

[Helge Larsen.]

Jensen, der nævnte, at den, der har sikret sin alderdom ved tegning af indekskontrakter, måske ikke vil være interesseret i at deltage i tillægspensionsordningen, og for selvstændige erhvervsdrivende vil det vel mange gange stille sig sådan, at de måske ser en større fordel i at anbringe de midler, de måtte have til rådighed, i deres virksomhed for at udbygge den og derigennem sikre sig en kapital, når de engang i de ældre år afhænder deres virksomhed, fremfor at anvende et beløb til tillægspension. Jeg mener, at disse spørgsmål bør nærmere undersøges, før vi tager stilling til lovforslaget.

Der er for mit partis vedkommende ikke tvivl om, at vi principielt ønsker at udbygge tillægspensionsordningen sådan, at der gives adgang for alle til at være med i den, men jeg mener ikke, at spørgsmålet kan klares i dag. Det forudsætter undersøgelser, som vi må afvente, og som den højtærede arbejdsminister har bebudet vil blive foretaget.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale det fremsatte lovforslag til en velvillig og hurtig behandling.

Chr. Madsen: Det lovforslag, vi behandler, angår arbejdsmarkedets tillægspensionsordning, og det er jo ikke for tidligt, at der bliver gennemført pension for arbejdere i handel, håndværk og industri. Man kan ikke fortsat forlange, at disse mennesker skal være afskåret fra at få en ordentlig pension.

I betænkningen nævnes det, at ikke-faglærte arbejdere har en pensionsdækning på 41 pct. af slutlønnen, de faglærte 33 pct. og tjenestemænd i 3. lønklasse en dækning på 76 pct. af slutlønnen. Det er altså pensionisternes stilling i dag, og ved at fremsætte lovforslaget erkender regeringen vel, at folkepensionen er for lav, og at der nu skal ændringer til.

Man kan måske i den anledning sukke lidt over, at man ved tidligere behandlinger af forslag om forhøjelse af folkepensionen ikke fulgte den internationale konvention, der bestemte, at enhver skulle have en folkepension på mindst 40 pct. af en arbejdsindtægt; jeg har gang på gang fremhævet, at man for længst burde have gennemført, hvad konventionen siger herom.

Nu står vi altså over for et lovforslag

om tillægspension, og man må så stille sig det spørgsmål: vil den foreslåede ordning løse opgaven hensigtsmæssigt og rigtigt? Skal det være en begrænset tillægspensionsordning, eller skal den omfatte alle, også nuværende gamle? Skal vi nøjes med at få en tillægspension som anført i lovforslaget, eller skal vi straks gå ind for en ordning efter svensk mønster med en pension på $\frac{2}{3}$ af de 15 bedste års gennemsnitsarbejdsindtægt med loft for de højeste pensioner sammen med en ordning omfattende invalide-, enke- og børnepension? Det er, hvad arbejdsministeren ønsker og tilstræber, siger han i sin fremsættelsestale. Den svenske ordning sikrer pensionsret; den er værdifast, og den udgår til alle med indtægtsprøvning for en meget lille del af befolkningen.

Når nu arbejdsmarkedets parter har tilstillet folketinget et forslag om tillægspension, må man vel gå ud fra, at de er indstillet på, at forslaget gennemgår ændringer, og det må man i særdeleshed regne med, når man fremsætter et forslag, der er, hvad jeg vil kalde meget forsigtigt udformet. Det har efter min mening aldrig været fagbevægelsens eller lønarbejdernes mening, at når der skulle gennemføres ændringer, ville ordningen blive mere forvirrende end den nuværende. Målet har altid været en pensionsordning, der kunne sidestilles med tjenestemændenes.

Socialministeren skrev i en betænkning om folkepension i 1955 — altså den nuværende højtærede socialminister, hr. Bundvad — at folkepensionen skulle gores værdifast og stå i totredjedelsforhold til befolkningens gennemsnitsindtægt. Det var socialdemokraternes krav i det pågældende kommissionsarbejde, så kravene har altså i flere år gået ud på en pensionsordning, der som grundprincip skabte en vis lighed, en slags samfundspension på en antagelig højde, uanset om livsløbet formede sig ved arbejde inden for industri, erhverv og håndværk eller som tjenestemand eller med fast ansættelse med pensionsret. Et sådant grundlag er vort principielle standpunkt, og hvad der derudover skal sikres af pension, må efter vor mening blive den enkeltes private sag, noget, der hverken vedrører stat eller kommune. Ved at gennemføre noget i den retning, en samfundspensionsordning, ville man også kunne undgå al den administra-